

Gevraagd aan.....

Maayke Sluman

Even kort voorstellen....

Ik ben 45 jaar, ik ben sinds 10 jaar cardioloog en werk sinds 5 jaar in het Jeroen Bosch ziekenhuis. En ik ben al sinds mijn coschappen lid van de VNVA!

Ik had nooit bedacht dat ik cardioloog zou worden. Ik had van alles bedacht behalve dat. Tijdens mijn coschappen vond ik alles leuk. Via een hele omleiding ben ik bij de cardiologie terecht gekomen. Voor mij niet echt een logische keuze, want het is best een spannend vak, en in het dagelijks leven ben ik een behoorlijke angstaas. In achtbanen zul je mij niet zien. Maar cardiologie is naast een spannend, ook vooral een heel leuk en mooi vak.

Waar ben je trots op in je werk en/of privé?

Ik wilde altijd dokter worden, promoveren, werken in een groot ziekenhuis en opleider geworden. Dat is nu allemaal gelukt. Maar ik ben er ook trots op dat ik best wel buiten mijn comfort zone zit. Ik heb een vak gekozen buiten mijn comfort zone. Ik woon op een plek van Nederland wat helemaal niet de verwachting was. Ik heb kinderen gekregen wat ik nooit had verwacht, 3 zelfs! Dat zijn onverwachte wendingen in het leven die ik leuk vind.

Ik ben ook wel trots om mijn kinderen te laten zien dat het leuk is om te werken, iets te doen waar je blij van wordt, waar je goed in bent en dat je iets kan betekenen in de maatschappij.

Wie of wat heeft jou geïnspireerd om arts te worden en waarom? En wie is/was jouw ultieme rolmodel?

Elsken van der Wall, zij was echt heel belangrijk voor mij. Zij is voor mij als opleider, als dokter en als mens echt een rolmodel. En ze is ook een van de Corrie Hermann winnaressen. Ook haar schoonzus, Barbara Mulder, bij wie ik ben gepromoveerd. Ook Corrie Hermannprijs winnares, overigens. Twee hele bijzondere vrouwen op twee hele verschillende manieren. Zij hebben mij zeker geïnspireerd.

En nog veel andere vrouwen bij de VNVA. Vroeger had ik daar altijd hele inspirerende avonden. Ik weet nog goed, het was een van mijn eerste bijeenkomsten bij de VNVA, het was bij een longarts thuis. We gingen gewoon een glaasje wijn drinken en wat kletsen met een groep mensen. Maar ik vond het zo fantastisch om in haar huis, al die verhalen te horen. Ik kan me helemaal niet voorstellen dat de huidige generatie dat leuk vindt. Maar ik vond dat indrukwekkend om alvast mee te gluren, hoe dat later zou zijn.

Wat is jouw bijdrage/ervaring aan diversiteit of jouw werkplek/omgeving?

Er is niet zozeer een tekort aan diversiteit met betrekking tot etniciteit in de cardiologie. Ik merk meer tekort bij man-vrouw verhoudingen. De cardiologie is nog best een mannenwereld. En veel vrouwen die erin werken gedragen zich ook vrij stoer. Dus om daarin vrouwelijke eigenschappen goed naar voren te krijgen, is nog best moeilijk. Bijvoorbeeld: ik kom nog steeds vaak met vrij 'softe' punten vindt men, en merk dat ik dan weinig gedaan krijg. Maar als ik er dan wat cijfers bij haal, is iedereen toch geïnteresseerd.

En andersom, mensen die op je lijken daar heb je meer mee. Ik herken me vaak niet meteen in de mannelijke aios en merk dat ik soms net wat harder loop voor de vrouwelijk aios, omdat ik een beetje mezelf in hen zie. Ik moet soms tegen mezelf zeggen, dat ik er ook voor die andere aios net zo veel moet zijn.

Wat betekent/is de meerwaarde van diversiteit voor jou?

Ik merk heel erg dat er nu nog steeds een soort one-size-fits all is. Noem de indeling voor de poli, gemaakt op de cardioloog van 50 jaar terug maar dat past mij eigenlijk helemaal niet. Mijn opleider kon zeggen: "nou dan schuif je na het werk even aan en dan kan je daarna de post doen". Ik kan ook vaak aanschuiven maar voordat ik de post kan doen ben ik al een paar uur verder.

Wat zou er nodig zijn om meer diversiteit te bereiken?

Waarschijnlijk tijd, maar misschien toch ook zo'n quotum. Het wordt wel langzaam beter, maar er zijn nog steeds ziekenhuizen waar weinig/geen vrouwen zijn binnen de vakgroep cardiologie en wat ze daar helemaal niet als een gemis zien.

En het is lastig, want vrouwen maken het soms zichzelf en de rest van ons ook moeilijk. In mijn opleidingstijd was er net heel erg hun best gedaan door onze voorgangers om te zorgen dat zwangere vrouwen bijvoorbeeld niet op de CAT kamer hoefden te staan. Maar dan komen er andere vrouwen die heel stoer zeggen dat ze dat niet uitmaakt en dat ze dat tot aan de dag van de bevalling wel willen doen. Die zich eigenlijk heel mannelijk opstellen. Dan denk ik, daar gaan we weer.

Wat kan de VNVA in deze huidige tijd betekenen voor vrouwelijke artsen?

Tijdens een VNVA avond over vrouwen aan de top stond Elsken van der Wall, toen de enige vrouwelijke hoogleraar van het AMC op, en zei: "Ik ben opleider en ik vind het mijn taak om jong talent en jong vrouwelijk talent te helpen. Maar ik zie ze niet. Dus als je wat wilt, meld je dan bij mij." En zo ben ik in opleiding gekomen. Ik ben dan misschien ook wel een goed voorbeeld voor wat de VNVA voor je kan betekenen!

Die inspiratie die ik er altijd uit heb gehaald, dat zou ik heel veel vrouwen echt gunnen, en zelf ook nog steeds meer van willen. Het heeft me altijd gevoed. Vroeger (op een evenement van de VNVA) had ik altijd zo'n klein oranje kladblokje, en die zat ik dan helemaal vol te schrijven met quotes van iedereen en uitspraken. Nu doe ik het in mijn telefoon, maar de quotes en goede adviezen blijven! Zo'n dag ga ik altijd geïnspireerd naar huis. Het is natuurlijk echt een probleem dat het leven zo druk is voor iedereen, en er zo veel is, en het nooit uit komt. Maar ik zou toch graag willen en hopen dat dat behouden blijft voor iedereen die daar behoefte aan heeft.

Wat zou je anderen/jongere vrouwen willen meegeven?

Ik hoor vaak mensen vrouwen advies geven: zo van je moet dan kinderen krijgen, je moet dan dit, je moet van alles. Maar dan denk ik wat een onzin, zo planbaar is het leven helemaal niet. Je moet eerst goed bedenken wat je zelf wilt. En dan kan je het gaan regelen. Als dingen mij niet lukten, was het vaak op momenten dat ik zelf niet zo goed wist wat ik wou. Dus doe gewoon wat je leuk vindt. Je weet toch niet hoe het leven loopt.

Met wie van de VNVA zou je wel eens willen ruilen en waarom?

Ik zou meteen willen zeggen Joke maar het lijkt me toch ook een helse baan. Ze is wel het epicentrum van de VNVA. Ook Cisca Griffioen, als een soort van lopende encyclopedie van de vereniging. Die twee.

Wat is jouw mooiste herinnering aan de VNVA?

Dat zijn er super veel! Ik ben best wel actief geweest bij de VNVA, heb zelf ook twee keer het lustrum georganiseerd. We hebben een keer in Artis een prachtig Lustrumfeest gehad. Overdag was in het Tropen-Museum. Dat kwam burgemeester Cohen toen nog zelfs openen. Hoe mooi was dat! We hebben vaak dingen gecombineerd met kunst/cultuurprojecten, o.a. met een keer een samenwerking met de foto academie en met foto's van leden die even oud waren als de vereniging. Die mocht ik toen later nog langsbrengen met mijn kleine dochters, zo mooi. En ook aan al die activiteiten in Groningen kijk ik heel goed terug. Wat een leuke en actieve club zit daar altijd. Het Noord-Veluws museum met allemaal vrouwelijke schilders. Het is altijd heel leuk geweest. Veel bijeenkomsten met Ina Vader. Ik krijg er weer helemaal zin als ik het zo over heb!